

Адила и Хасана, че не имъ дозволили да съсипятъ Бопривщица и Брацигово! Правителството чрезъ осторожността си възбрани та не станаха грабежи и обири въ самия Пловдивъ.

Но ужаснитъ опустошения не останаха ограничени само въ Пловдивскій санджакъ. Като избухна Панагюрското възстание появиха се възстанници и въ источнитъ балкани, именно силни чети въ горитъ, около Сливенъ, при Габрово, Севлиево и Троянъ. Въ Шипченския балканъ излѣзоха възстанниците съ знамена, гърмѣха върху пощата и прѣкъснаха телеграфътъ. Тогасъ се повикаха на оръжие башибозуцитъ, Турцитъ, Черкезитъ и отъ двѣтъ страни на горитъ както и войскитъ изъ дунавскитъ крѣпости и ги пратиха на Балкана. Плевенскій каймакаминъ Неджибъ ага съ Черкезитъ «умиротвори» Севлиевската кааза като распрѣсна слабитъ чети възстанници, които бѣха повечето обржжени само съ коси, брадви и мотики, и изгори множество села, между които само голѣмото горско Ново Село (съ 1200 къщи) се опита да се защитава. Фазлъ паша пристигна отъ Шуменъ, на 19 т. м. (н. к.) бомбардира съ топове Дръновския мѣнастиръ въ Габровскій балканъ, гдѣто се защитаваха 400 възстанници; нѣ на другата дѣждовна нощъ, Българитъ като изгубиха 110 души мъртви, избѣгнаха. Башибозуцитъ по обикновенний начинъ »покориха» съвършено безоржжнитъ Габровски колиби. Въ самото Габрово, единъ отъ найнапрѣдналитъ и най свободнитъ градове съ най старо българско училище, единствено въ което имаше Български мюдинъ (Иорданчо ефенди), и тамъ Фазлъ паша бѣснѣяше като истинскій тиранинъ. Той затвори нѣ-